

Ongelooflijk wat mensen achterlaten!

Zaterdagmiddag 5 april, bewolkt-met-opklaringen

en er staat vrij veel wind. Als wij met onze fietsen aan de Asselsstraat aankomen, maakt Marijke zich net klaar om 29 jonge scouts en hun leiding uit te leggen wat de plannen zijn voor vandaag. De jonge scouts waren blijkbaar niet op voorhand gebriefd dat een namiddagje vuil verzamelen in de Assels op het programma stond.

LUC TEUGELS & MIEKE VAN HOUTTE

De negatieve reacties slaan echter direct om als de door IVAGO ter beschikking gestelde werkhandschoenen en grijptangen (waarvoor dank, trouwens) worden bovengehaald. Vooral de grijptangen hebben veel succes. Er worden twee groepen gemaakt en de bedoeling is per twee gewapend met een paar handschoenen, een grijptang en een vuilniszak het zwerfvuil te lijf te gaan. Na een paar laatste richtlijnen – er mag niet met de grijptangen op elkaar geslagen worden, glas en naalden raken we niet aan en laten we liggen en in de Leie mag niet gevallen worden – nemen we met onze groep het dijkweggetje langs de Leie. Marijke gaat met haar groep de andere richting uit.

De scouts beginnen ongelooflijk enthousiast aan hun taak. Geen snoeppapiertje of sigarettenpeukje is nog veilig: alles wordt bij voorkeur met de grijptang opgeraapt en verdwijnt in de zakken. Even wordt

er gediscussieerd of hondenpoep en bananenschillen moeten worden opgeruimd of niet.

We zijn nog geen tien minuten op weg, of daar hebben we het eerste – en enige – “werkongeval”. Eén van de meisjes is geprikt door brandnetels. Ideaal moment om te wijzen op de hondsdraf die in de onmiddellijke nabijheid van de brandnetels staat en als “tegengif” gebruikt kan worden. Even wrijven op de pijnlijke plek... en ja, het werkt! Het branden houdt ongeveer direct op!

De zin die we wellicht het meest horen is “ongelooflijk wat mensen allemaal achterlaten”. Papier, blikjes, balpennen, aanstekers, fopspeenen, ondefinieerbaar plastic, ... ongeveer halverwege ons traject hebben we al drie volle vuilniszakken bij elkaar verzameld. Vanaf dan begint het enthousiasme wat te zakken. De uitroep “ik loop hier al zeker een uur met die zak op mijn rug” is een teken aan de

wand. Een dode wilde eend leidt even de aandacht af. De kinderen zijn zeer onder de indruk en speculeren volop over de oorzaak van het sterfgeval. Iemand vindt iets wat heel sterk op een bladwijzer lijkt, maar niets anders is dan een platte, verharde pad. Over de doodsoorzaak bestaat hier geen twijfel.

Onderweg vertellen de kinderen honderduit. Reisbestemmingen, beroep van hun ouders, ... we weten er intussen alles van. Verscheidene wandelaars en fietsers kruisen ons pad. Eén van de jongens gaat er prat op dat hij alle wandelaars groet met “dag mevrouw”, “dag meneer” en is enorm in zijn nopjes dat de meeste hem teruggroeten en dan nog heel vaak met “dag brave jongen”. We krijgen trouwens heel veel complimentjes met wat we aan het doen zijn. Dat één van de jongens op zo'n moment antwoordt “en wat krijgen we daarvoor?”, zullen we maar door de vingers zien...

allemaal

Als we het eindpunt naderen, zien we dat de andere groep al aangekomen is. We treffen er nog een aantal Natuurpunters, waarvan een paar toch niet echt in hun normale doen. An heeft noodgedwongen postgevat in een tuinstoeltje. Een voet in het gips laat nu eenmaal niet veel beweging toe. En Martin is zowaar zijn fotoestel vergeten. Wat meteen het ontbreken van een foto met scouts bij dit verslagje verklaart.

Iedereen wordt getraakteerd op een deugdzaam vieruurtje en alle scouts ontvangen van Marijke een getuigschrift van de opruimactie, op écht perkament. 📄

De fabel van de vos en de 'groenen'

Heeft u het ook al gehoord?
"Natuurpunt koopt een stuk natuurgebied in de Assels en er wordt 'toevallig' een vos gesignaleerd!"

Neen hoor, eigenlijk zit het zo: Natuurpunt koopt een stuk natuurgebied in de Assels en de aloude fabel van natuurverenigingen die vossen uitzetten steekt weer de kop op!

Natuurbeheer in de Assels

Wie regelmatig in de Assels wandelt heeft het misschien al gemerkt, de percelen die we in december aankochten zijn na vele jaren zonder enig beheer terug in gebruik genomen!

Op 27 mei was er een eerste poging om te maaien, doch de ondergrond was nog te nat en na enkele rondjes hield landbouwer Kris het wijselijk voor bekeken.

Maar op 6 juni was het dan eindelijk zover: de meest verruigde delen, met vooral veel akkerdistel en brandnetel, werden gemaaid. Vanaf eind juni zullen een vijftiental koeien voor de nabegrazing zorgen.

De overige percelen (ongeveer een derde van het gebied) krijgen waarschijnlijk in juli een eerste maaibeurt met nadien nabegrazing, afhankelijk van de weersomstandigheden en de bodemgesteldheid natuurlijk.

Het resultaat van dit alles wordt door de kersverse beheerscommissie geëvalueerd, zodat we volgend jaar eventueel kunnen bijsturen.

